

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Ing. Petra Šuránka a soudců Mgr. Jana Čížka a JUDr. Davida Krysky ve věci

žalobce: **M. A.**, narozen X,
bytem X,
zastoupen advokátkou Mgr. Naďou Smetanovou,
sídlem 28. října 1001/3, Praha 1,

proti

žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**,
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 11. 10. 2018, č. j. MV-107342-4/SO-2018,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci a obsah podání účastníků

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení rozhodnutí označeného v záhlaví, jímž žalovaná zamítla žalobcovo odvolání a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „ministerstvo“) ze dne 11. 7. 2018, č. j. OAM-1129-12/ZR-2018 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím

ministerstvo zrušilo platnost žalobcova povolení k trvalému pobytu na území ČR podle § 77 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění zákona č. 222/2017 Sb. (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).

2. Žalobce předně namítl nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, neboť žalovaná nereagovala na jeho odvolací námitky nebo na ně reagovala nedostatečně. Žalobce navrhoval doplnit spisový materiál o poznatky, které ministerstvo vedly k prošetřování osvědčení o znalosti českého jazyka; žalovaná se s touto námitkou nevypořádala. Žalobce v odvolání navrhoval doplnit dokazování a provést svůj účastnický výslech a výslech ředitele Střední průmyslové školy strojírenské a Jazykové školy s právem státní jazykové zkoušky, Kolín IV, Heverova 191, IČO 48665860 (dále jen „jazyková škola“); žalovaná se k tomu vyjádřila obecným odmítnutím doplnění dokazování, neboť bylo dokazování provedené ministerstvem dostatečné. Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí žalobce spatřuje rovněž v tvrzení žalované o účelovosti jednání žalobce s cílem vyhnout se následkům předložení osvědčení a o účinné litanii, kterou viděla v argumentaci žalobce stran zpětného prokázání znalosti českého jazyka a v doložení nového osvědčení o znalosti českého jazyka. Napadené rozhodnutí nemůže být založeno na spekulacích žalované ohledně obcházení zákona žalobcem. Žalovaná ani ministerstvo nezohlednily doložení nového osvědčení. Žalovaná se nevyjádřila ani k odvolací námitce o nepřiměřeně dlouhém prošetřování vlastních zjištění.
3. Dále žalobce namítl nedostatečné zjištění skutkového stavu. Ze správního spisu nelze učinit jednoznačný závěr, že by jeho znalost českého jazyka ke dni vydání povolení k trvalému pobytu neodpovídala podmínkám uvedeným v § 70 odst. 2 písm. h) zákona o pobytu cizinců. Ministerstvo a žalovaná vycházely toliko ze sdělení jazykové školy a jeho přílohy, kterou byl protokol o jazykové zkoušce. Žalobce však jazykovou zkoušku na požadované úrovni dne 14. 7. 2014 složil, přičemž v řízení o vydání povolení k trvalému pobytu doložil originál platného osvědčení o znalosti českého jazyka na úrovni A1 podepsané stejnou fyzickou osobou jako sdělení, které tuto skutečnost popírá. Jakmile se o problému ve své žádosti dozvěděl, doložil osvědčení nové. Přesto ministerstvo i žalovaná uzavřely, že skutkový stav byl zjištěn dostatečným způsobem, aby bylo možné trvalý pobyt žalobce zrušit. Rovněž dokazování bylo provedeno nedostatečně, neboť v důsledku protichůdných důkazů o absolvování jazykové zkoušky mělo být doplněno. Žalobce se jazykové zkoušky dne 14. 7. 2014 zúčastnil, přičemž téhož dne obdržel pozitivní informaci o absolvování zkoušky. V současnosti již však nemá jak prokázat zpětně znalost českého jazyka ke dni vydání povolení k trvalému pobytu. Je proto třeba zabezpečit všechny důkazy, které by výše uvedené skutečnosti potvrzovaly, nebo vyvracely. Žalobce se v řízení o žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu dokázal samostatně písemně vyjádřit a dokázal komunikovat s úředními osobami ministerstva. Žalobci je znám postup ministerstva v případě pochybností o znalosti českého jazyka. V takovém případě úřední osoby žadatelům pokládají několik otázek a v případě, že pojmou podezření, vyzvou cizince k opětovnému doložení nového osvědčení o znalosti českého jazyka. K tomu v případě žalobce nedošlo. Žalobce pochází z jazykově příbuzného prostředí, přičemž na území ČR do vydání povolení k trvalému pobytu pobýval po dobu 10 let.
4. Žalobce rovněž namítl podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které spatřuje v nedoplnění správního spisu o okolnosti, které vedly k prošetřování pravdivosti osvědčení o znalosti českého jazyka. V případě správních řízení zahajovaných

z moci úřední musí být podnět odpovídajícím způsobem zachycen ve správním spise. Žalobce neví, z jakých vlastních zjištění ministerstvo vycházelo. Tato „vlastní zjištění“ má přitom právo znát, má-li náležitě uplatňovat svá procesní práva. V důsledku tohoto pochybení se nemohl vyjádřit ke všem relevantním podkladům podle § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Tím byla porušena zásada „rovnosti zbraní“ podle § 7 správního řádu, neboť žalobce nemohl využít veškeré dostupné prostředky vlastní obrany navrhováním vhodných důkazních prostředků, které poznatky správních orgánů naznačující, že bylo doloženo osvědčení o znalosti jazyka, které nemělo odpovídat skutečnosti, rozptýlí. Ministerstvo nevyhovělo žádosti žalobce o doplnění spisového materiálu a možnost opětovného seznámení se s podklady v prodloužené 30denní lhůtě, ačkoliv samo se prošetřování věnovalo dva roky. Prvotním základem pro vedení správního řízení nemůže být přípis ministerstva dotazující se jazykové školy, zda žalobce jazykovou zkoušku absolvoval, nýbrž poznatek, na základě kterého tento dotaz zasílalo. Ministerstvo tak porušilo § 17 odst. 1 a § 50 odst. 1 a 3 správního řádu. Znalost žalobce o prověřování jazykové školy by mohla ovlivnit vykonání jazykové zkoušky potřebné pro získání povolení k trvalému pobytu. Žalobce tak mohl absolvovat jazykovou zkoušku na jiné instituci, případně si mohl prodlužovat platnost svého povolení k dlouhodobému pobytu (ta uplynula 5 měsíců před dotazem ministerstva vůči jazykové škole). Takto by ministerstvo šetřilo oprávněné zájmy a práva žalobce nabytá v dobré víře. Proto mělo ministerstvo jednat okamžitě poté, co se dozvědělo o poznatku zpochybňujícím jazykové osvědčení. Důvody zahájení správního řízení jsou pro žalobce důležité též z pohledu možného uplatnění náhrady škody vůči jazykové škole.

5. Žalobce rovněž namítl nepřiměřeně dlouhou neaktivitu ministerstva při zabývání se podezřením na neplatnost jazykového osvědčení. Správní řízení bylo zahájeno minimálně dva roky poté, co ministerstvo toto podezření pojalo. Z takto nepřiměřeně dlouhé doby šetření „vlastních zjištění“ vyplývá nutnost posuzovat přiměřenost přijatého řešení na základě základních zásad správního řízení podle § 2 odst. 3 a § 6 odst. 1 správního řádu. Primárním zásadním pochybením je nečinnost ministerstva ve vztahu k sekundárnímu zásahu do soukromého a rodinného života žalobce, který si zde po dobu dalších dvou let budoval. O tom, že je ministerstvo nečinné, se nedozvěděl do okamžiku seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí. Nemohl se tak vůči zjevné nečinnosti správního orgánu bránit. Argument, že ministerstvo nemá dostatečné kapacity, je irelevantní. Podle § 4 odst. 1 správního řádu je veřejná správa službou veřejnosti a žalobce nemá být nucen snášet poddimenzovanost personální kapacity ministerstva. V této souvislosti žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) ze dne 14. 1. 2016, č. j. 7 Azs 313/2015-35. Správní řízení nebylo zahájeno, ač mělo ministerstvo v souladu s obecným principem rychlosti správní řízení zahájit okamžitě. Pokud žalobce povolení k trvalému pobytu skutečně ztratí, nebude moci navázat na svůj dlouhodobý pobyt, přičemž v době vydání povolení k trvalému pobytu pobýval na území ČR 10 let.
6. Konečně žalobce namítl nesprávné právní posouzení věci, neboť ministerstvo a žalovaná § 77 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců vykládají přepjatě formalisticky. Účelem tohoto ustanovení není možnost zrušení povolení k trvalému pobytu v případě doložení náležitosti žádosti, která se ukázala jako nepravdivá. Smyslem zákonem stanovených náležitostí žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu není doložení formální znalosti českého jazyka na úrovni A1, ale též skutečné prokázání této znalosti. Závěr o znalosti českého jazyka na požadované úrovni nebyl dostačujícím způsobem vyvrácen.

7. Žalovaná ve vyjádření k žalobě navrhla zamítnutí žaloby, přičemž odkázala na obsah napadeného rozhodnutí a obsah správního spisu. Napadené rozhodnutí je podle ní zákonné a správné a žalobní námitky jsou nedůvodné.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

8. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas (§ 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců), osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.).
9. Soud rozhodl o žalobě v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, neboť s tímto postupem účastníci souhlasili. Dokazování soud neprováděl.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

10. Soud ze správního spisu zjistil, že žalobci bylo rozhodnutím ministerstva vydáno povolení k trvalému pobytu (řízení vedené pod č. j. OAM-02878/TP-2015 bylo pravomocně skončeno dne 18. 9. 2015). Trvalý pobyt mu by povolen poté, co na území ČR pobýval na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání (účast v právnické osobě), dříve rovněž za účelem zaměstnání.
11. Žalobce k žádosti o povolení k trvalému pobytu přiložil osvědčení o znalosti českého jazyka pro účely získání povolení k trvalému pobytu na území ČR, podle něhož zkoušku na jazykové škole vykonal dne 27. 8. 2014 (evidenční číslo dokladu CZ-2014-159).
12. Jazyková škola dopisem ze dne 23. 5. 2016 sdělila ministerstvu, že žalobce konal na této škole zkoušku znalosti českého jazyka dne 27. 8. 2014. Zkoušku ale nesložil a nebylo mu vystaveno osvědčení. Při registraci byl zapsán pod kódem CZ-2014-159, místem narození: A. O., místem pobytu: X, číslem cestovního dokladu: X. Šlo o první pokus. Žalobce v sekci čtení s porozuměním dosáhl 18 bodů, v sekci poslechu s porozuměním dosáhl 19 bodů, v sekci psaní 15 bodů a v sekci ústní zkouška 10 bodů (minimální požadovaný počet bodů potřebných pro úspěšné absolvování zkoušky činil v každé z těchto čtyř částí 12 bodů).
13. Ministerstvo opatřením ze dne 16. 5. 2018 oznámilo žalobci zahájení řízení ve věci zrušení povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců.
14. Podáním ze dne 1. 6. 2018 žalobce požádal ministerstvo o umožnění nahlížení do správního spisu. Dne 27. 6. 2018 nahlédl zástupce žalobce do správního spisu, přičemž uvedl, že se žalobce vyjádří písemně ve lhůtě 30 dnů, případně že doloží další podklady pro vydání rozhodnutí. Opatřením ze dne 30. 6. 2018 ministerstvo žalobce vyzvalo k doložení vyjádření ve lhůtě 7 dnů od doručení výzvy.
15. K podkladům pro vydání rozhodnutí se žalobce vyjádřil v podání ze dne 9. 7. 2018. Mimo jiné uvedl, že byl do té doby v dobré víře, že jazykovou zkoušku úspěšně absolvoval, a proto není důvod osvědčení zpochybňovat; nejsou mu známy důvody, pro které by osvědčení nemělo být pravé. Zároveň uvedl, že hodlá absolvovat na vlastní náklady další zkoušku s cílem prokázat nezbytné jazykové znalosti pro vydání povolení k trvalému

pobytu. Dále sdělil, že nezná důvod, pro který ministerstvo prověřovalo platnost vydaného osvědčení, přičemž to není seznatelné ani z obsahu správního spisu; takové podklady mají dle zákona být jeho součástí. Aby se mohl náležitě vyjádřit k podkladům rozhodnutí a hájit svá práva, je nezbytné, aby byl s těmito skutečnostmi seznámen. Konečně namítl nedostatečné zjištění skutkového stavu věci.

16. Ministerstvo prvostupňovým rozhodnutím podle § 77 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců zrušilo žalobci platnost povolení k trvalému pobytu a stanovilo mu k vycestování lhůtu 30 dnů. V odůvodnění uvedlo, že z obsahu spisu k žádosti žalobce o udělení povolení k trvalému pobytu jednoznačně vyplývá, že k žádosti přiložil osvědčení o znalosti českého jazyka pro účely získání povolení k trvalému pobytu na území ČR vystavené jazykovou školou, evidenční číslo dokladu CZ-2014-159, v němž je uvedeno, že jazykovou zkoušku vykonal dne 27. 8. 2014. Ve sdělení jazykové školy se uvádí, že žalobce se dne 27. 8. 2014 zkoušky zúčastnil, zkoušku nevykonal a osvědčení mu nebylo vystaveno. V rámci řízení si ministerstvo rovněž obstaralo protokoly z jazykové zkoušky, která proběhla dne 27. 8. 2014, kód uchazeče CZ-2014-159. Z těchto podkladů jednoznačně vyplývá, že žalobce zkoušku prokazující znalost českého jazyka nesložil, a nemá tak nárok prokazovat se osvědčením o složení jazykové zkoušky s kódem CZ-2014-159. V případě žalobce byla proto naplněna podmínka pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, neboť pobyt byl žalobci povolen na základě podkladů, které neodpovídají skutečnosti. Posoudit jazykovou znalost cizince může jen zkušební komise, která v případě žalobce vyhodnotila jeho jazykovou znalost tak, že stanovené podmínky pro úspěšné složení jazykové zkoušky nesplnil. K námitkám žalobce uvedlo, že již z obsahu oznámení o zahájení řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu vyplývalo, z jakého důvodu je toto řízení zahajováno. Pro účely řízení o zrušení trvalého pobytu je irelevantní to, že dne 14. 7. 2018 chce žalobce složit novou zkoušku z českého jazyka. Žalobce měl prokázat znalost českého jazyka podle § 70 odst. 2 písm. h) zákona o pobytu cizinců již při podání žádosti o udělení trvalého pobytu. Tuto povinnost prokazatelně nesplnil, protože předložil osvědčení, které je obsahově nesprávné. Podle judikatury Městského soudu v Praze musí cizinec osvědčení o jazykové zkoušce předložit v řízení o žádosti o povolení k pobytu a nelze akceptovat, že by takový doklad mohl předložit kdykoliv poté, co bylo rozhodnutí vydáno. K námitce, že ze spisu není patrné, na základě čeho prověřovalo platnost osvědčení, ministerstvo uvedlo, že je oprávněno prověřovat skutečnosti zjištěné z jeho úřední činnosti. Ministerstvo na základě vlastních zjištění nechalo prověřit všechna vystavená osvědčení o složení jazykové zkoušky, která vydala jazyková škola a která jsou založena ve spisech k žádostem o trvalý pobyt, neboť vyvstalo podezření, že někteří z cizinců, kteří na uvedeně škole jazykovou zkoušku skládali a neuspěli, následně předložili osvědčení, která jsou obsahově nesprávná. Pokud by jazyková škola potvrdila, že žalobce skutečně dne 27. 8. 2014 jazykovou zkoušku úspěšně složil, a je tak oprávněn se osvědčením s kódem uchazeče CZ-2014-159 prokazovat, řízení o zrušení trvalého pobytu by nebylo zahájeno. Spisový materiál obsahuje veškeré skutečnosti k žalobci a jsou v něm obsaženy veškeré úkony, které v rámci řízení ministerstvo provedlo. Nedošlo tak k poškození procesních práv žalobce, který byl seznámen se všemi podklady pro vydání rozhodnutí. Vzhledem k uvedenému nelze jednání cizince považovat za jednání v dobré víře a ministerstvo do práv nabytých v dobré víře nezasahuje. Žalobce věděl, že neuspěl, přesto ke své žádosti předložil osvědčení osvědčující nepravdivou skutečnost. To, že žalobce věděl, že jazykovou zkoušku nesložil, podtrhuje skutečnost, že poté, co zjistil důvod zahájení řízení o zrušení trvalého pobytu, přihlásil se k

novému složení jazykové zkoušky, s nímž chce prokázat, že český jazyk ovládá. Správní řád nestanoví lhůtu, v níž má ministerstvo řízení o zrušení trvalého pobytu zahájit. Skutečnost, že ministerstvo zahájilo správní řízení až po 2 letech od zjištění, že žalobce nebyl oprávněn se osvědčením prokazovat a že je obsahově nesprávné, neznamená, že by zrušení trvalého pobytu účastníku řízení bylo nezákonné. Podněty byly zpracovávány postupně s ohledem na množství obdobných zjištění. Další doplnění podkladů pro vydání rozhodnutí ministerstvo neprovedlo, neboť to již nebylo třeba. Žalobce byl seznámen s podklady a vyjádřil se, spisový materiál nebyl doplněn o nové skutečnosti, a proto nebyl důvod znovu žalobce se spisem seznamovat. Proto nebylo třeba žalobci poskytnout další dodatečnou lhůtu k vyjádření k podkladům rozhodnutí. Důvodem pro to není ani skutečnost, že je žalobce přihlášen dne 14. 7. 2018 k jazykové zkoušce, která má prokázat jeho znalost českého jazyka; i skutečnost, že by byl žalobce u nové zkoušky úspěšný, není pro toto řízení relevantní. V řízení podle § 77 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců nemá ministerstvo povinnost zabývat se přiměřeností vydaného rozhodnutí. Není ve veřejném zájmu, aby na území pobýval cizinec, který povolení k trvalému pobytu získal na základě dokladů neodpovídajících skutečnosti.

17. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce odvolání ze dne 3. 8. 2018, které k výzvě ministerstva doplnil, přičemž odvolací námitky jsou obdobné jako žalobní body. V rámci odvolacího řízení žalobce předložil rovněž nové osvědčení o znalosti českého jazyka pro účely získání povolení k trvalému pobytu na území ČR ze dne 14. 7. 2018 vydané Jazykovou školou s právem státní jazykové zkoušky hlavního města Prahy, IČO 00334227, registrační číslo osvědčení 04-ABEN8XPF, z něhož vyplývá, že žalobce vykonal zkoušku znalosti českého jazyka dne 14. 7. 2018.
18. O odvolání rozhodla žalovaná napadeným rozhodnutím tak, že je zamítla a prvostupňové rozhodnutí ministerstva potvrdila. Na základě sdělení jazykové školy, evidenčního listu a potvrzení o zkoušce, k nimž se v napadeném rozhodnutí podrobně vyjádřila, se ztotožnila se závěrem ministerstva, že žalobce jazykovou zkoušku úspěšně nesložil, a neměl tedy disponovat osvědčením. Věrohodnost písemností podle žalované potvrzují i předložené odpovědní listy z jednotlivých částí zkoušky, z nichž je zřejmé, že žalobce neuspěl v ústní části zkoušky, u níž dosáhl 10 bodů. Vyhodnocení jednotlivých částí písemné zkoušky je stvrzeno podpisy hodnotících členů zkušební komise a odpovídá tomu, co je uvedeno v potvrzení o zkoušce. Jazykovou školou předložené písemnosti, které jsou evidenčními materiály podle § 4 odst. 2 vyhlášky č. 348/2008 Sb., o výuce a zkouškách znalosti českého jazyka pro účely získání povolení k trvalému pobytu na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška o zkouškách“), poskytují přesvědčivý obraz o průběhu a výsledku zkoušky konané žalobcem dne 27. 8. 2014. Žalobce nepředložil důkazy, které by potvrdily, že úspěšně složil i ústní zkoušku a že by zkušební komise shledala, že má požadované jazykové schopnosti. Žalovaná se ztotožnila s ministerstvem i v tom, že žalobce předložil osvědčení, jež obsahovalo údaje podstatné pro posouzení žádosti, které neodpovídaly skutečnosti, neboť v rozporu se skutečností potvrzovalo úspěšné složení zkoušky dne 27. 8. 2014. Žalobce neměl získat povolení k trvalému pobytu. Podle žalované se žalobce dne 27. 6. 2018 seznámil s podklady pro vydání rozhodnutí, dne 9. 7. 2018 bylo ministerstvu doručeno jeho vyjádření a dne 13. 7. 2018 bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí, tedy žalobci byla poskytnuta možnost seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a vyjádřit se k nim. Nové osvědčení ministerstvo obdrželo dne 16. 7. 2018, v originále pak dne 17. 7. 2018. V době vydání prvostupňového rozhodnutí je tak ministerstvo nemělo k dispozici. Jelikož žalobce složil

zkoušku z českého jazyka až po vydání prvostupňového rozhodnutí, považuje žalovaná jednání odvolatele za účelovou snahu vyhnout se následkům předložení osvědčení ze dne 27. 8. 2014. Bylo by proti smyslu § 77 odst. 1 písm. b) a § 75 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, jestliže by cizinec získal povolení k trvalému pobytu na základě náležitosti neodpovídající skutečnosti a po zahájení řízení o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu by náležitost skutečnosti odpovídající doložil. Provádět další dokazování nebylo nutné, neboť dokazování provedené ministerstvem bylo dostačující. Listinami poskytnutými jazykovou školou bylo prokázáno, že žalobce nevykonal jazykovou zkoušku úspěšně, a tedy neprokázal povinnou jazykovou znalost nutnou k získání osvědčení. Nové osvědčení ze dne 14. 7. 2018 je pro věc irelevantní, neboť důvodem pro zrušení trvalého pobytu je skutečnost, že žádosti žalobce bylo vyhověno na základě osvědčení, v němž údaje podstatné pro posouzení žádosti neodpovídají skutečnosti. Doložení nového osvědčení na naplnění důvodu pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců nic nemění. Rozhodná není ani skutečnost, že jazyková škola osvědčení ze dne 27. 8. 2014 nezrušila. Vedle judikatury Městského soudu v Praze opřela žalovaná tyto své názory o čl. 5 odst. 2 a čl. 9 odst. 1 písm. a) směrnice Rady 2003/109/ES o právním postavení příslušníků třetích zemí, kteří jsou dlouhodobě pobývajícími rezidenty (dále jen „směrnice 2003/109/ES“). Posuzování přiměřenosti zrušení trvalého pobytu zákon o pobytu cizinců v případě žalobce nevyžaduje.

Posouzení žalobních bodů

19. Úvodem považuje soud za vhodné připomenout právní základ zrušení povolení k trvalému pobytu v projednávané věci, neboť od toho se odvíjí posouzení jednotlivých žalobních bodů.
20. Současnou koncepci právní úpravy povolení k trvalému pobytu v zákoně o pobytu cizinců s sebou přinesla jeho novela provedená zákonem č. 161/2006 Sb., jejímž cílem bylo mimo jiné upravit oblast povolování trvalých pobytů v návaznosti na směrnici 2003/109/ES. Touto novelou byl do zákona o pobytu cizinců zaveden rovněž institut dlouhodobě pobývajícího rezidenta (srov. důvodovou zprávu k vládnímu návrhu zákona In: Poslanecká sněmovna PČR, 2005, IV. volební období, tisk č. 1107, www.psp.cz). Tím, že zákonodárce zákonem č. 161/2006 Sb. instituty trvalého pobytu a postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta provázal, je třeba ustanovení zákona o pobytu cizinců týkající se trvalého pobytu občanů třetích zemí vykládat eurokonformně, tj. ve světle směrnice 2003/109/ES (srov. rozsudek NSS ze dne 15. 6. 2016, č. j. 9 Azs 95/2016-29, body 21 až 28).
21. Podle § 77 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců ministerstvo zruší platnost povolení k trvalému pobytu, jestliže cizinci byl trvalý pobyt povolen na základě předložených padělaných anebo pozměněných náležitostí nebo náležitostí, v nichž uvedené údaje podstatné pro posouzení žádosti neodpovídají skutečnosti.
22. Podle čl. 5 odst. 2 směrnice 2003/109/ES mohou členské státy požadovat, aby státní příslušníci třetích zemí dodržovali integrační opatření v souladu s vnitrostátním právem.
23. Podle čl. 9 odst. 1 písm. a) směrnice 2003/109/ES ztrácí dlouhodobě pobývající rezident nárok na právní postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta, jestliže bylo zjištěno, že právní postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta bylo získáno podvodem.

24. Pod integrační opatření ve smyslu čl. 5 odst. 2 směrnice 2003/109/ES spadá rovněž prokázání znalosti úředního jazyka členského státu na určité úrovni (srov. např. stanovisko generálního advokáta ze dne 28. 1. 2015, C-579/13, *P a S*, bod 33). Doklad o požadované znalosti českého jazyka ve smyslu § 70 odst. 2 písm. h) zákona o pobytu cizinců tak prokazuje splnění integračního opatření podle směrnice 2003/109/ES. Podle Soudního dvora EU pak platí, že „pokud státní příslušníci třetích zemí splní podmínky a dodrží postupy upravené v této směrnici, mají nárok na přiznání právního postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta, jakož i další práva, která vyplývají z přiznání tohoto právního postavení“ (rozsudek ze dne 26. 4. 2012, C-508/10, *Komise vs. Nizozemsko*, bod 68). Jinými slovy, je-li splněna podmínka pětiletého oprávněného a nepřetržitého pobytu a žadatel předložil doklad o příjmech, zdravotním pojištění, a splněných integračních opatřeních, cestovní doklad a doklad o přiměřeném ubytování, má členský stát povinnost přiznat postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta (srov. rozsudek zdejšího soudu ze dne 27. 9. 2016, č. j. 48 A 47/2015-58).
25. Nárok na přiznání právního postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta však občan třetí země ztrácí, zjistí-li se, že právní postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta bylo získáno podvodem. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 10. 4. 2019, č. j. 9 Azs 392/2018-51, bodu 26, s odkazem na odpověď Soudního dvora EU na položenou předběžnou otázku v rozsudku ze dne 14. 3. 2019, C-557/17, *Y. Z. a další*, uvedl, že se „nikdo nemůže dovolávat zachování práv, která byla nabyta podle směrnice 2003/109/ES, prostřednictvím podvodu, nezávisle na tom, zda tento podvod byl či nebyl spáchán nositelem těchto práv nebo zda mu byl znám, protože rozhodující skutečností je, že nabytí uvedených práv bylo důsledkem podvodu.“ Dále v bodu 27 citovaného rozsudku uvedl, že „[i] samotné osvědčení, které prokazuje úspěšné složení zkoušky, přestože zkouška byla složena neúspěšně a cizinec si musel být nespěšného složení zkoušky vědom, je podle názoru Nejvyššího správního soudu nutno chápat jako podvodné jednání ve smyslu čl. 9 odst. 1 písm. a) směrnice 2003/109/ES. Za této situace již správní orgány nemusely zjišťovat, zda kromě podvodného jednání samotného stěžovatele, spočívajícího v přeložení vědomě nepravdivého osvědčení [ministerstvu], bylo přítomno i další podvodné jednání spočívající ve vyhotovení tohoto osvědčení, ať už v podobě jeho vyhotovení jeho zfalšování, pozměnění nebo třeba vyhotovení pracovníkem jazykové školy v důsledku korupce.“
26. Ve světle těchto východisek se soud nejprve zabýval žalobním bodem namítajícím nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Ani jednu z dílčích žalobních námitek soud neshledal důvodnou. Jak konstatoval NSS v rozsudku ze dne 27. 2. 2019, č. j. 8 Afs 267/2017-38, „[n]epřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno. Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se správní orgán, resp. soud podstatou námitky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky a dopustí se (toliko) dílčího nedostatku odůvodnění. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů tak má místo zejména tehdy, opomene-li správní orgán či soud na námitku účastníka zcela (tedy i implicitně) reagovat. Přehlédnout pak nelze ani fakt, že správní orgány a soudy nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní

názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí“. Zároveň platí, že rozhodnutí obou stupňů tvoří jeden celek, a proto mezery v odůvodnění rozhodnutí o odvolání, které by jinak způsobovaly jeho nepřezkoumatelnost, mohou zaplnit argumenty obsažené v rozhodnutí prvního stupně (srov. rozsudek NSS ze dne 31. 10. 2014, č. j. 6 As 161/2013-25).

27. Podle soudu žalovaná v reakci na odvolací námitky směřující proti nedostatečně zjištěnému skutkovému stavu podrobně vyložila, proč shodně jako ministerstvo považovala skutkový stav za dostatečně zjištěný na základě listin obsažených ve správním spise (sdělení jazykové školy a jazykovou školou předložených listin o průběhu a výsledku zkoušky). V kontextu takto zjištěného skutkového stavu dospěla k závěru, že ministerstvo zjistilo skutkový stav věci bez důvodných pochybností. Žalovaná měla za to, že se žalobce na zkoušku dostavil, ale nesložil ji úspěšně, a tudíž mu bylo osvědčení vydáno neoprávněně. Uzavřela, že z důvodu dostatečně provedeného dokazování ministerstvem nebylo nutné další dokazování provádět. V tomto ohledu není hodnocení podkladů shromážděných v průběhu správního řízení a odůvodnění napadeného rozhodnutí nedostatečné.
28. Žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí a ministerstvo v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí rovněž žalobci objasnily, že předložení nového osvědčení o znalosti českého jazyka nemá na naplnění skutkové podstaty obsažené v § 77 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců vliv. Nesouhlasí-li žalobce s takovým posouzením s tím, že nové osvědčení podle něj význam má, nezpůsobuje tato skutečnost podle soudu nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Ani v tomto ohledu se tak nelze jeho nepřezkoumatelnosti úspěšně dovolávat.
29. Namítá-li v této souvislosti žalobce, že ministerstvo mělo zohlednit doložení nového osvědčení ze dne 14. 7. 2018, neboť bylo předloženo 4 dny před doručením prvostupňového rozhodnutí žalobci, nelze mu přisvědčit. Také s touto odvolací námitkou se žalovaná v napadeném rozhodnutí vypořádala, přičemž mimo jiné uvedla, že ministerstvo nemělo nové osvědčení v době vydání prvostupňového rozhodnutí k dispozici. S tímto závěrem je třeba souhlasit. Prvostupňové rozhodnutí (datované 11. 7. 2018) bylo vydáno 13. 7. 2018 [toto datum je na prvostupňovém rozhodnutí obsaženém ve správním spise vyznačeno s doložkou „vypraveno dne“ – srov. § 71 odst. 2 písm. b) správního řádu]. Pro okamžik vydání prvostupňového rozhodnutí je tak nerozhodné, kdy bylo doručeno žalobci. Jestliže tak bylo nové osvědčení předloženo až dne 16. 7. 2018, z povahy věci k němu ministerstvo nemohlo přihlédnout.
30. Nepřezkoumatelnost soud neshledává ani v části odůvodnění, podle níž žalovaná považovala jednání žalobce za účelovou snahu, jak se vyhnout následkům předložení osvědčení ze dne 27. 8. 2014. Předně není zřejmé, v čem nepřezkoumatelnost této části odůvodnění má spočívat. Ve struktuře odůvodnění napadeného rozhodnutí představovala tato pasáž část rozhodovacích důvodů, v nichž se žalovaná zabývala otázkou relevantnosti předložení nového osvědčení v průběhu řízení o zrušení trvalého pobytu. Má přitom svou vnitřní logiku, neboť jestliže následkem předložení osvědčení o skutečnostech, které se ukázaly jako nepravdivé, v řízení o žádosti o udělení povolení k trvalému pobytu je zrušení tohoto povolení, je zřejmé, že účelem předložení nového osvědčení bylo prokázat znalost českého jazyka žalobcem. Jinými slovy cílem žalobce mohlo být sanovat vadu své žádosti, a zabránit tak zrušení trvalého pobytu. Tato pasáž tak zapadá do rámce odůvodnění napadeného rozhodnutí a nepřezkoumatelným je nečiní. Soud však dodává, že

s ohledem na níže uvedené úvahy ohledně relevantnosti předložení nového osvědčení ze dne 14. 7. 2018 je otázka, zda jednání žalobce bylo účelové či nikoliv, nerozhodná.

31. Stran vypořádání odvolací námitky týkající se návrhu žalobce na doplnění správního spisu o poznatky, jež vedly ministerstvo k prošetřování osvědčení ze dne 27. 8. 2014, je odůvodnění napadeného rozhodnutí skutečně velmi skoupé. Žalovaná v něm pouze uvádí, že žalobce měl možnost se s podklady pro vydání rozhodnutí seznámit. Na tomto místě však soud připomíná výše uvedené judikatorní závěry, v souladu s nimiž je třeba ve vztahu nepřezkoumatelnosti posuzovat prvostupňové rozhodnutí a napadené rozhodnutí jako celek. Ministerstvo přitom v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí podrobně objasnilo, jaké důvody jej vedly k prověřování osvědčení o znalosti českého jazyka ze dne 27. 8. 2014. Uvedlo, že několik cizinců, kteří na jazykové škole neúspěšně skládali zkoušku, následně k žádosti o povolení k trvalému pobytu předložili osvědčení, podle kterých zkoušku složili. Zpětně proto prověřovalo všechna osvědčení o složení jazykové zkoušky, která jazyková škola vydala. Jestliže se pak odvolací námitka obsahově co do své podstaty shodovala s námitkou žalobce uplatněnou již v řízení před ministerstvem, a žalobce tak do odvolacího řízení nevnesl novou argumentaci, nýbrž pouze opakoval, že poznatky vyplývající z úřední činnosti ministerstva nejsou obsaženy ve správním spise, v důsledku čehož nemohl hájit svá procesní práva, nelze napadené rozhodnutí (ve spojení s odůvodněním prvostupňového rozhodnutí) považovat z tohoto důvodu za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Tento závěr platí přesto, že žalovaná na tuto odvolací námitku nereagovala konkrétní argumentací, neboť zde by v zásadě stačilo, pokud by zopakovala, co k této námitce uvedlo ministerstvo.
32. Určité (nevýznamné) nedostatky odůvodnění soud shledal i co do vypořádání odvolací námitky ohledně nepřiměřeně dlouhého prošetřování vlastních zjištění ministerstvem. Pravdou je, že žalobce sice vnesl otázku trvání předběžného posouzení důvodů pro zahájení řízení ministerstvem do rámce odvolacího přezkumu, učinil tak však spíše v kontextu s jinými odvolacími námitkami, s nimiž se žalovaná jinak vypořádala. Skutečnost, že v odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaná na tuto dílčí argumentaci výslovně nereagovala, soud nepovažuje za nedostatek, který by mohl mít, zejména s ohledem na úvahy uvedené v bodech 49 a 50 tohoto rozsudku, vliv na jeho zákonnost. Nejde proto o důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Žalobní bod stran nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí je proto nedůvodný.
33. Nedůvodným soud shledal rovněž žalobní bod namítající nedostatečně zjištěný skutkový stav. Soud se ztotožňuje se žalovanou v tom, že skutkový stav byl na základě sdělení jazykové školy a dokumentace vedené jazykovou školou k předmětné zkoušce založené ve správním spise dostatečně zjištěn. Ze správního spisu je zjevné, že se žalobce dostavil dne 27. 8. 2014 k vykonání jazykové zkoušky. Podle hodnocení komise v písemné části zkoušky v sekci poslech s porozuměním dosáhl 19 bodů, v sekci čtení s porozuměním 18 bodů a v sekci psaní 15 bodů, přičemž k úspěšnému složení a postupu k ústní části potřeboval získat alespoň 12 bodů z 20 v každé z těchto sekcí. Naopak neuspěl v ústní části zkoušky, v jejímž rámci získal 10 bodů. V řízení nevyšly najevo žádné konkrétní skutečnosti, které by vyvolaly rozumné pochybnosti o pravosti a správnosti listin předložených jazykovou školou. Uvedené závěry jsou doloženy i originály odpovědních listů, jež plně korespondují s ostatními doklady, které přitom i samy o sobě dokládají neúspěch žalobce u zkoušky a potvrzují závěr, že údaje v předloženém osvědčení o znalosti

českého jazyka neodpovídaly skutečnosti. Jejich správnost (a zjištění o průběhu a výsledku zkoušky na jejich základě učiněná) žalobce relevantním způsobem nezpochybnil ani svým zcela obecným tvrzením o tom, že měl za to, že zkoušku složil. Sdělení jazykové školy a předloženou dokumentaci ke zkoušce lze považovat za spolehlivý důkazní prostředek vyvracející pravdivost osvědčení předloženého žalobcem.

34. Za této situace nebylo podle soudu nezbytné provádět další dokazování, v čemž se shoduje se správními orgány obou stupňů. Z § 52 správního řádu vyplývá, že správní orgán není vázán důkazními návrhy účastníků, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, v rozsahu, který je nezbytný pro soulad úkonu s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu (§ 3 správního řádu). To platí i o důkazu výsledkem účastníka řízení (srov. rozsudek NSS ze dne 20. 2. 2014, č. j. 4 As 166/2013-25). Ze zákona neplyne povinnost správního orgánu provést ke zjištění skutkového stavu důkaz výsledkem účastníka ani další důkaz zmiňovaný žalobcem. Správní orgány při zjišťování skutkového stavu vycházejí zásadně z podkladů, které mají k dispozici, a je-li jimi skutkový stav, o němž nejsou rozumné pochybnosti, objasněn v rozsahu potřebném pro vydání rozhodnutí, není třeba provádět další dokazování. Žalobce sice namítal, že měl být vyslechnut on a dále ředitel jazykové školy, netvrdil však, jaké konkrétní nové skutečnosti ve vztahu k průběhu zkoušky hodlal těmito výsledky prokázat. Důkazní prostředky je přitom zásadně třeba označit k prokázání rozhodných skutečností a na podporu konkrétních tvrzení. Ve vztahu k navrženému výsledku ředitele je třeba uvést, že tato osoba nebyla členem zkušební komise ani nebyla zkoušce podle záznamů přítomna. Stěží by tak mohl vypovídat o tom, zda žalobce zkoušku skutečně složil, jak tvrdí žalobce, nebo nikoliv. Otázka, kdo vystavil osvědčení potvrzující nepravdivé skutečnosti a za jakých okolností, není pro posouzení věci relevantní, jak bude uvedeno níže. Pokud navíc žalobce uvádí, že měl být vyslechnut on, je třeba uvést, že žalobci byl v řízení poskytnut dostatečný prostor, aby se vyjádřil k průběhu zkoušky a podkladům, které jej osvědčovaly. Vyjádření žalobce přitom nemuselo mít formu účastnického výsledku, ale všechny podle něj rozhodné skutečnosti zpochybňující skutkové závěry ministerstva a žalované mohl uvést v předcházejícím správním řízení v písemné formě. Aniž by tak učinil, omezuje se na holou námitku neprovedení jím navrhovaných výsledků.
35. Uvádí-li žalobce v souvislosti s námitkou nedostatečně zjištěného skutkového stavu, že ze správního spisu nelze učinit jednoznačný závěr stran jeho znalosti českého jazyka ke dni vydání povolení k trvalému pobytu nebo že v kontaktu s úředními osobami ministerstva tuto znalost prokázal a tyto osoby ji rovněž mohly ověřit, jedná se o námitky míjející podstatu sporu. Z bodu 24 tohoto rozsudku vyplývá, že prokázání znalosti českého jazyka představuje integrační opatření ve smyslu čl. 5 odst. 2 směrnice 2003/109/ES. Ze zákona o pobytu cizinců jednoznačně vyplývá, že znalost českého jazyka prokazuje žadatel v řízení o žádosti o udělení trvalého pobytu předložením dokladu prokazujícího požadovanou znalost vydaného osobou uskutečňující zkoušku znalosti českého jazyka v rozsahu stanoveném prováděcí vyhláškou [§ 70 odst. 2 písm. h)]. Výjimky z této povinnosti jsou stanoveny v § 70 odst. 5 zákona o pobytu cizinců, přičemž ze správního spisu nevyplývá (a ostatně to ani netvrdí), že by se některá z tam uvedených situací na žalobce vztahovala. Skutečnost, že mateřským jazykem žalobce je jazyk totožné jazykové skupiny nebo že zde žalobce pobýval 10 let, mezi tyto výjimky nepatří a nejsou z hlediska povinnosti podle § 70 odst. 2 písm. h) zákona o pobytu cizinců rozhodné.

36. Pro zrušení trvalého pobytu podle § 77 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců je tak podstatné, že žalobci bylo toto povolení uděleno na základě skutečnosti, že předložil osvědčení o absolvování zkoušky z českého jazyka, ačkoliv bylo následně prokázáno, že u této zkoušky neuspěl. Zda žalobce potřebnou znalost češtiny má či nikoliv, není pro naplnění skutkové podstaty § 77 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců rozhodné. Jestliže tedy ministerstvo zrušilo trvalý pobyt žalobce z důvodu, že mu byl povolen na základě osvědčení, které neodpovídá skutečnosti, je pro posouzení této *skutečnosti* významné to, zda žalobce řádně absolvoval zkoušku tak, jak uvádělo jím předložené osvědčení, nikoliv to, zda český jazyk ovládá.
37. Uvádí-li žalobce, že je praxí ministerstva, že jeho úřední osoby se žadateli o vydání povolení k trvalému pobytu hovoří a v případě podezření jej vyzvou k opětovnému doložení nového dokladu prokazujícího znalost českého jazyka, je třeba uvést, že ani tato námitka není pro projednávanou věc rozhodná. Žalobce zde míří na postup podle § 70 odst. 6 zákona o pobytu cizinců. Podle jeho věty první a druhé je ministerstvo v případě důvodné pochybnosti, že cizinec má požadovanou znalost českého jazyka v rozsahu stanoveném prováděcím právním předpisem, oprávněno neuznat doklad prokazující požadovanou znalost českého jazyka nebo doklad o absolvování jiné obecně uznávané zkoušky z českého jazyka; vznikne-li důvodná pochybnost při úkonu, o kterém se neseписuje protokol, pořídí o podstatných okolnostech svědčících o existenci důvodné pochybnosti ministerstvo záznam do spisu; o neuznání dokladu prokazujícího požadovanou znalost českého jazyka ministerstvo vydá usnesení, kterým též řízení přeruší a cizinci určí lhůtu k vykonání nebo opětovnému vykonání zkoušky z jazyka a k předložení nového dokladu prokazujícího požadovanou znalost českého jazyka. Soud předně uvádí, že toto ustanovení se uplatní v řízení o žádosti o povolení k trvalému pobytu, jak vyplývá z jeho systematiky a struktury celého zákona a jak ostatně uvádí sám žalobce, nikoliv v řízení o zrušení trvalého pobytu. Navíc se uplatní i v situacích, na které jinak dopadají výjimky stanovené § 70 odst. 5 zákona o pobytu cizinců, v jejichž případě bude využití této pravomoci ministerstva připadat do úvahy zejména. Kromě toho toto ustanovení míří na případy, kdy je ministerstvem zpochybněna znalost žadatele, nikoliv však správnost osvědčení o absolvované zkoušce. Nebude-li se jednat o výjimky podle § 70 odst. 5 zákona o pobytu cizinců, bude mířit na situace, kdy cizinec sice zkoušku absolvoval, avšak jeho znalosti českého jazyka jsou na takové úrovni, že ministerstvo může k předloženému osvědčení nepřihlédnout a vyzvat jej, aby předložil osvědčení nové. Jestliže by totiž ministerstvo získalo poznatky obdobné těm, které vedly ke zrušení trvalého pobytu žalobce, již v průběhu žádosti o udělení trvalého pobytu, byl by to důvod pro zamítnutí žádosti podle § 75 odst. 1 písm. a), nikoliv pro postup podle § 70 odst. 6 zákona o pobytu cizinců.
38. Soud žalobci nedal za pravdu ani v tom, že skutkový stav byl zjištěn nedostatečně s ohledem na existenci protichůdných informací. Pro osvědčení platí presumpce správnosti, a platí tedy, že jejich obsah odpovídá skutečnosti do té doby, než je prokázán opak. Soud má při tom za to, že ministerstvo a žalovaná v předcházejícím správním řízení prokázaly, že osvědčovaná skutečnost, tj. že žalobce dne 27. 8. 2014 u zkoušky z českého jazyka uspěl, není pravdivá. S ohledem na úvahy uvedené v bodech 36 a 37 tohoto rozsudku je navíc nevýznamné, nakolik byl žalobce schopen v předcházejícím správním řízení prokázat svou znalost českého jazyka, neboť ta je nerozhodná. Podstatné je, že ministerstvo a žalovaná relevantně zpochybnily osvědčení ze dne 27. 8. 2014 a žalobce jejich závěry nevyvrátil.

39. V projednávané věci lze tedy mít za spolehlivě prokázané, že žalobce nebyl u jazykové zkoušky, kterou konal dne 27. 8. 2014, úspěšný. Této skutečnosti si žalobce musel být vědom, neboť lze obecně vycházet z toho, že uchazeč, který se zkoušky účastní, bude seznámen alespoň se základními podmínkami jejího úspěšného složení a částmi zkoušky, které je k tomu třeba vykonat. Žalobce si proto musel být vědom, že údaje v pozitivním osvědčení o složení zkoušky, které předložil k žádosti o povolení k trvalému pobytu, neodpovídají skutečnosti. Lze tedy shrnout, že správní orgány dostaly povinnosti zjistit stav věci v rozsahu, který byl nezbytný pro závěr o naplnění předpokladu pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Tento žalobní bod je nedůvodný.
40. Nedůvodný je rovněž žalobní bod namítající podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít vliv na zákonnost rozhodnutí.
41. Za takovou vadu nelze považovat skutečnost, že skutečnosti známé ministerstvu z jeho úřední činnosti, které vedly k prověřování pravdivosti žalobcem předloženého osvědčení o znalosti českého jazyka, nebyly zachyceny ve správním spise.
42. Podle § 17 odst. 1 správního řádu se v každé věci zakládá spis. Každý spis musí být označen spisovou značkou. Spis tvoří zejména podání, protokoly, záznamy, písemná vyhotovení rozhodnutí a další písemnosti, které se vztahují k dané věci. Přílohou, která je součástí spisu, jsou zejména důkazní prostředky, obrazové a zvukové záznamy a záznamy na elektronických médiích. Spis musí obsahovat soupis všech svých součástí, včetně příloh, s určením data, kdy byly do spisu vloženy.
43. Podle § 50 odst. 1 správního řádu podklady pro vydání rozhodnutí mohou být zejména návrhy účastníků, důkazy, skutečnosti známé správnímu orgánu z úřední činnosti, podklady od jiných správních orgánů nebo orgánů veřejné moci, jakož i skutečnosti obecně známé.
44. Meziválečný čl. Nejvyšší správní soud nepovažoval za vadu řízení, bylo-li rozhodnutí založeno na poznatcích vyplývajících z vědomostí a zkušeností správního úřadu, aniž bylo prokázáno, jak k svým poznatkům tento orgán dospěl (nález Boh. A 5278/1926). Tato zásada nalezla následně své vyjádření v § 48 nařízení č. 8/1928 Sb., o řízení ve věcech náležejících do působnosti politických úřadů (správní řízení), podle kterého skutečnosti známé úřadu z jeho vlastní úřední činnosti nepotřebovaly důkazu.
45. Obdobné ustanovení správní řád neobsahuje, ačkoliv uvádí, že skutečnosti známé správnímu orgánu z úřední činnosti jsou podkladem pro vydání rozhodnutí (§ 50 odst. 1). Nejvyšší správní soud také zcela judikaturu svého meziválečného předchůdce nepřevzal. Tak z jeho rozsudku ze dne 12. 4. 2011, č. j. 1 As 33/2011-58, č. 2312/2011 Sb. NSS, sice vyplývá, že skutečnosti známé správnímu orgánu z úřední činnosti se zásadně nedokazují, avšak správní orgán „*musí uvést, ze které jeho konkrétní úřední činnosti či postupu jsou mu známé tzv. úřední skutečnosti*“, a pokud „*čerpá určitá fakta ze soudních rozhodnutí nebo soudních spisů, může jít dle jejich povahy o skutečnosti úředně známé. V takovém případě nutno označit soudní rozhodnutí, ze kterého jsou určitá fakta čerpána.*“
46. Zdejší soud však upozorňuje, že citované judikatorní závěry byly vysloveny ve vztahu k podkladům rozhodnutí a dokazování podle § 50 a násl. správního řádu, tj. institutům správního řízení podle části druhé. Žalobce se však domáhá znalosti nikoliv podkladů rozhodnutí, nýbrž části podkladů pro zahájení řízení z moci úřední, které se tak

vztahovaly na postup před zahájením správního řízení. Ze správního spisu však v projednávané věci vyplývá, které skutečnosti k zahájení správního řízení vedly. Jednalo se o protokol o zkoušce z českého jazyka, kterou žalobce konal dne 27. 8. 2014, a sdělení ředitele jazykové školy ze dne 23. 5. 2016 o tom, že žalobce zkoušku nevykonal a osvědčení mu vystaveno nebylo.

47. Ve skutečnosti se tak žalobce domáhá informací o úřední činnosti ministerstva, která vedla nikoliv k vydání rozhodnutí v projednávané věci, nebo dokonce k zahájení správního řízení, nýbrž tzv. úředních skutečností vedoucích ministerstvo teprve k předběžnému posouzení, zda by zde mohly být pro zahájení správního řízení důvody. Tyto informace skutečně správní spis neobsahuje. Z žádného z ustanovení správního řádu, a tedy ani z § 17 odst. 1, § 36 odst. 3 nebo § 50, na které odkazuje žalobce, však nevyplývá, že ve správním spise musí být zachyceno, ze které konkrétní úřední činnosti či postupu jsou správnímu orgánu známy tzv. úřední skutečnosti a že se s těmito informacemi musí mít účastník možnost seznámit, pokud se jednalo o tzv. úřední skutečnosti, které teprve vedly k předběžnému posouzení existence důvodů pro zahájení řízení z moci úřední. V této souvislosti soud navíc upozorňuje na skutečnost, že ministerstvo v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí přezkoumatelným způsobem (srov. bod 31 tohoto rozsudku) uvedlo, které tzv. úřední skutečnosti jej k tomuto předběžnému posouzení vedly. Soud proto uzavírá, že součástí správního spisu nejsou informace o tzv. úředních skutečnostech, které odůvodňovaly předběžné posouzení důvodů zahájení předcházejícího správního řízení, avšak neutvářely skutkovou podstatu, kterou žalovaná vzala za základ napadeného rozhodnutí. Z těchto důvodů proto soud vadu předcházejícího správního řízení, která by mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, neshledal.
48. Takovou vadu řízení nelze spatřovat ani v tom, že ministerstvo žalobci neposkytlo další lhůtu k vyjádření se k podkladům rozhodnutí, neboť o poskytnutí delší lhůty žádal žalobce právě v souvislosti se žádostí o doplnění spisového materiálu o uvedené tzv. úřední skutečnosti. Jestliže mělo ministerstvo za to, že těmito informacemi není třeba správní spis doplnit (a vzhledem k výše uvedeným úvahám nelze tomuto názoru nic vytknout), nelze zkrácení práva žalobce vyjádřit se k podkladům shledat ani v tom, že lhůta pro vyjádření se k podkladům mu nebyla prodloužena. Pro přezkum zákonnosti napadeného rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, je pak zcela nepodstatný úmysl žalobce využít uvedené tzv. úřední skutečnosti při uplatňování nároku na náhradu škody vůči jazykové škole. Poskytnutí těchto informací by se žalobce mohl domáhat například žádostí podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů.
49. Jako důvodnou soud neshledal ani žalobní námitku spojující existenci vady řízení s délkou, která uběhla od získání poznatků z úřední činnosti vedoucích k prověřování osvědčení ze dne 27. 8. 2014 do zahájení správního řízení. V obecné rovině musí soud dát za pravdu žalobci v tom, že je přinejmenším zarážející skutečnost, že ačkoliv podklady, z nichž ministerstvo následně shledalo důvody pro zahájení správního řízení, jsou z května 2016 (dotaz ministerstva jazykové škole vypraven dne 14. 5. 2016, odpověď jazykové školy je pak datována dnem 23. 5. 2016), bylo oznámení o zahájení správního řízení vypraveno až dne 16. 5. 2018. Byť lze tuto dobu stěží odůvodnit personálním či jiným stavem organizačního zabezpečení ministerstva, nepředstavuje tato skutečnost sama o sobě vadu řízení, která by mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Ze správního řádu ani zákona o pobytu cizinců nevyplývá omezení doby „použitelnosti“ zjištění

odůvodňujících zahájení řízení o zrušení trvalého pobytu. Nelze ji dovodit ani z ustanovení o základních zásadách činnosti správních orgánů, jako to činí žalobce, odkazuje-li v té souvislosti na § 2 odst. 3, § 4 odst. 1 a § 6 odst. 1 správního řádu. Takové omezení pak zákon neupravuje ani nepřímým stanovením promlčecí či prekluzivní doby, které jsou známy z jiných oblastí výkonu veřejné správy (srov. například lhůtu pro zánik odpovědnosti za přešůpek či lhůtu pro stanovení daně). Proto jestliže předběžné posouzení důvodů pro zahájení správního řízení reálně trvalo dva roky, nepředstavuje tato skutečnost vadu řízení, která by mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.

50. Na tomto posouzení nic nemění ani závěry judikatury, na něž se žalobce odvolává. Rozsudek NSS č. j. 7 Azs 313/2015-35 se týká průtahů v řízení, které za určitých okolností mohou mít na zákonnost konečného rozhodnutí správního orgánu vliv, kdežto v projednávané věci jde o délku doby posouzení důvodů pro zahájení řízení z moci úřední, která spadá do fáze před zahájením řízení. Odkaz na tento rozsudek je proto nepřipadný. Žalobci nelze dát za pravdu ani v tom, že tím došlo k zásahu do jeho práv ve světle možnosti upravit si jinak pobyt na území. Sám totiž v žalobě tvrdí (a vyplývá to i z obsahu správního spisu), že doba platnosti jeho povolení k dlouhodobému pobytu uplynula 5 měsíců před dotazem ministerstva adresovaným jazykové škole. I kdyby tak ministerstvo žalobce informovalo již v květnu 2016 o tom, že předběžně posuzuje důvody pro zahájení řízení o zrušení trvalého pobytu (přičemž ani takovou povinnost nelze ze zákonné úpravy dovodit), nemohl by v té době již požádat o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, neboť v souladu s § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců tak mohl učinit nejpozději před uplynutím doby jeho platnosti. Stejně tak nemohl žalobce absolvovat jazykovou zkoušku u jiné instituce pro účely řízení o své žádosti o udělení povolení k trvalému pobytu, neboť toto řízení bylo v té době již pravomocně skončeno.
51. Žalobce uplatnil rovněž dílčí námitku, že mu byl prvostupňovým rozhodnutím zrušen trvalý pobyt, avšak zároveň fakticky přišel o možnost pokračovat v postavení beneficianta povolení k dlouhodobému pobytu. K tomu soud uvádí, že tato námitka míří spíše na nemožnost opětovně požádat o povolení k dlouhodobému pobytu na území, nikoliv na nezákonnost napadeného rozhodnutí či předcházejícího správního řízení. Pro úplnost však soud uvádí, že směrnice 2003/109/ES sice počítá s tím, že v případě odnětí postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta povolí členský stát dotyčné osobě další setrvávání na svém území. Zároveň však k tomu stanoví podmínky, a to že cizinec i) splňuje podmínky stanovené vnitrostátními právními předpisy, ii) nepředstavuje ohrožení veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti a že iii) odnětí nebo ztráta právního postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta nevede k navrácení (čl. 9 odst. 7). Právě tato, na třetím místě uvedená podmínka ale nebyla v projednávané věci splněna. Pojem navrácení je třeba vyložit tak, že se jedná o navrácení ve smyslu směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES o společných normách a postupech v členských státech při navrácení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí (dále jen „směrnice 2008/115/ES“). Podle čl. 3 bodu 4 směrnice 2008/115/ES se rozhodnutím o navrácení rozumí správní nebo soudní rozhodnutí nebo akt, kterým se rozhoduje nebo prohlašuje, že pobyt státního příslušníka třetí země je neoprávněný, a kterým se ukládá nebo prohlašuje povinnost návratu. Ministerstvo přitom v projednávané věci v souladu s § 77 odst. 3 zákona o pobytu cizinců žalobci stanovilo lhůtu k vycestování. Podle citovaného ustanovení mělo rovněž povinnost udělit žalobci výjezdní příkaz, přičemž žalobce byl povinen ve stanovené lhůtě vycestovat. Takovou situaci je proto třeba vyložit tak, že zrušení trvalého pobytu žalobce a s tím spojené odnětí postavení dlouhodobě

pobývajícího rezidenta bylo spojeno s navracením ve smyslu směrnice 2008/115/ES /srov. např. rozsudek Soudního dvora EU ze dne 18. 12. 2014, C-562/13, *Abdida*, a dále Pořízek, P. Výklad výhrady veřejného pořádku v jednotlivých ustanoveních zákona o pobytu cizinců [část III. Třetizemci – odepření vstupu, ukončení přechodného bezvízového pobytu – § 19, krátkodobá víza a související aspekty (předchozí konzultace – čl. 22 vízového kodexu, soudní výluka – § 171 odst. 2 a 3)]. In: Jílek, D., Pořízek, P. (eds.) *Ročenka uprchlického a cizineckého práva 2019*. Kancelář veřejného ochránce práv–Wolters Kluwer: Brno–Praha, 2020, s. 33-41/. Žalobce tak neměl právo na další setrvání na území ČR a s tím související právo na podání žádosti o jiné pobytové oprávnění na území. Žalobní bod namítající porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí je proto nedůvodný.

52. Nedůvodným soud shledal i žalobní bod stran nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí. Soud si je vědom té části judikatury NSS, podle níž je třeba zkoumat přiměřenost rozhodnutí z hlediska hodnocení dopadů na práva podle čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (č. 209/1992 Sb.; dále jen „Úmluva“) v řízeních ve věcech pobytu cizinců i v případech, kdy to zákon o pobytu cizinců výslovně nestanoví. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 14. 3. 2018, č. j. 6 Azs 422/2017-29, konstatoval: *„Skutečnost, že zákon o pobytu cizinců výslovně nepředepisuje posoudit přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle § 77 odst. 1 zákona o pobytu cizinců do rodinného a soukromého života, na rozdíl od jiných rozhodnutí vydaných podle tohoto zákona, znamená pouze tolik, že zákonodárce typově vyhodnotil dopady takových rozhodnutí do soukromého a rodinného života jako nízké, až zanedbatelné. Nelze však současně ztrácet ze zřetele, že Česká republika je mimo jiné smluvní stranou Úmluvy [...], jejíž článek 8 zavazuje smluvní státy k respektu vůči soukromému a rodinnému životu každého jednotlivce. Povinnost zvážit přiměřenost dopadu každého rozhodnutí do těchto práv tak vyplývá přímo z Úmluvy“*. V rozsudku ze dne 31. 5. 2018, č. j. 5 Azs 46/2016-53, NSS uvedl, že *„pokud stěžovatel v řízení o zrušení svého povolení k trvalému pobytu namítá nepřiměřenost zásahu do svého soukromého a rodinného života a porušení čl. 8 Úmluvy, musí se správní orgány s touto námitkou vypořádat bez ohledu na to, zda zákon o pobytu cizinců v dotčeném řízení vyžaduje, nebo nevyžaduje posouzení přiměřenosti ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců.“* Je proto povinností správních orgánů zabývat se přiměřeností zásahu do soukromého a rodinného života cizince v těch případech, kdy je zřejmé, že k takovému zásahu může dojít. Na druhou stranu však není nutné zabývat se všemi kritérii vyjmenovanými v § 174a zákona o pobytu cizinců. Pokud některá kritéria relevantní nejsou, není třeba se jim zvláště věnovat (např. rozsudek NSS ze dne 8. 6. 2017, č. j. 9 Azs 60/2017-37, body 20 a 21, nebo rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 16. 1. 2019, č. j. 9 A 52/2015-139, bod 35).
53. V projednávané věci žalobce nepřiměřenost v řízení před vydáním prvostupňového rozhodnutí nenamítl. V doplnění odvolání žalobce sice obecnou námitku *„významného negativního zásahu do soukromé sféry“* uplatnil, avšak pouze v souvislosti s namítanou nemožností požádat o jiné pobytové oprávnění z území a namítanou délkou předběžného posouzení důvodů pro zahájení řízení, a to aniž by uvedl jakékoliv konkrétnější okolnosti ohledně své „soukromé sféry“, respektive existujícího soukromého či rodinného života na území.
54. Ministerstvo v prvostupňovém rozhodnutí uvedlo, že není povinno se ze zákona otázkou přiměřenosti dopadů zabývat, neboť v případě zrušení trvalého pobytu podle § 77 odst. 1 zákona o pobytu cizinců takovou povinnost nemá, přičemž tento názor žalovaná

v napadeném rozhodnutí aprobovala. Zároveň však ministerstvo doplnilo, že není ve veřejném zájmu, aby na území ČR pobýval cizinec, který získal povolení k pobytu na základě dokladů neodpovídajících skutečnosti. Z toho je patrné, že fakticky se ministerstvo otázkou přiměřenosti zabývalo (byť velmi stručně), neboť posuzovalo otázku závažnosti protiprávního jednání žalobce (srov. § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců).

55. Zákon o pobytu cizinců vskutku v případě zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 1 písm. b) neukládá povinnost správního orgánu přezkoumávat přiměřenost z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života. Zákonodárce tím naznačil, že veřejný zájem na ukončení pobytového oprávnění cizince v těchto typových případech převáží nad soukromým zájmem na ochraně jeho soukromého a rodinného života (obdobně srov. rozsudek NSS ze dne 14. 3. 2018, č. j. 6 Azs 422/2017-29). Jestliže se tedy v konkrétním případě neprokáže existence mimořádných okolností, které by odůvodňovaly uzavřít, že došlo k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života ve smyslu čl. 8 Úmluvy, nelze rozhodnutí považovat za nepřiměřené.
56. Žalobce v předcházejícím správním řízení netvrdil (a neučinil tak ani v žalobě) jakékoliv relevantní skutečnosti vztahující se k existenci skutečného soukromého či rodinného života na území. Je sice pravdou, že pobýval v České republice již od roku 2006, nicméně nijak nedoložil, že by si tu vytvořil intenzivní sociální vazby, které by byly povinností vycestovat nepřiměřeně zasaženy. Ze samotné délky jeho předchozího pobytu na území ČR nelze automaticky dovozovat, že rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu je nepřiměřené. Soudní dvůr EU v již uvedeném rozsudku C-557/17, *Y. Z. a další*, zejména v odst. 52, zdůrazňuje povinnost zabývat se posouzením přiměřenosti rozhodnutí o zrušení pobytového oprávnění. Tuto povinnost vztahuje k osobám, jež nevěděly o předložení nepravdivého podkladu pro získání pobytového oprávnění, a tedy mohly být v dané souvislosti v dobré víře. To však není případ žalobce, jelikož ten si této skutečnosti musel být vědom. Naopak porušení právních předpisů žalobcem tím, že doložil ke své žádosti náležitost, která neodpovídala skutečnosti, lze pokládat za poměrně závažné porušení zákona o pobytu cizinců. Nepřiměřenost zrušení trvalého pobytu žalobce namítá navíc pouze v kontextu délky předběžného posouzení důvodů pro zahájení řízení a nemožnosti požádat o jiný typ pobytového oprávnění na území, přičemž těmito námitkám se soud věnuje na jiném místě (srov. body 49 až 51 tohoto rozsudku).
57. V projednávané věci je třeba také zohlednit, že trvalý pobyt byl žalobci zrušen podle § 77 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Jak již bylo výše uvedeno, vnitrostátní úprava povolení k trvalému pobytu vyložená ve světle směrnice 2003/109/ES totiž vychází z toho, že v případě splnění zákonných podmínek existuje na udělení trvalého pobytu (a tím přiznání postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta) právní nárok. V případě, že však povolení bylo uděleno na základě podvodného jednání, respektive náležitostí, v nichž uvedené údaje podstatné pro posouzení žádosti neodpovídaly skutečnosti, cizinec existenci uvedených podmínek (s nimiž je nárok spjatý) pouze předstíral. Důvod pro zrušení trvalého pobytu podle § 77 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců přitom představuje skutkový důvod restituční povahy, tj. vztahuje se na situaci existující před přiznáním tohoto pobytového oprávnění. Jeho účelem tak je uvést do souladu skutečný stav se stavem právním (vyjádřeným rozhodnutím o povolení k trvalému pobytu). Jinými slovy, pokud by tytéž důvody vedoucí ke zrušení trvalého pobytu byly ministerstvu známy již v řízení o žádosti žalobce o udělení povolení k trvalému pobytu, jeho žádost by byla zamítnuta a on by toto pobytové oprávnění nemohl nabýt. V případě žalobce proto vůbec nelze hovořit

o právech nabytých v dobré víře, jak namítá. Zrušení trvalého pobytu z důvodu podle § 77 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců je tak prostředkem *restitutio in integrum* (navrácení v předešlý stav) a do jisté míry jako speciální právní úprava supluje obnovu řízení. Tím se toto ustanovení [společně s písm. a)] zásadním způsobem odlišuje od ostatních důvodů uvedených v § 77 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Bylo by proto zcela proti smyslu uvedené právní úpravy, aby i v případě nesplnění uvedených podmínek pro přiznání předmětného statusu byl cizinci, který si byl vědom nepravdivosti předložené náležitosti (v projednávané věci žalobci), tento status zachován jen z důvodu vážných důsledků jeho odnětí, neboť dané pobytové oprávnění žalobce nikdy neměl získat. Z těchto důvodů je rovněž nerozhodné, že žalobce po dobu předběžného posouzení důvodů pro zahájení předcházejícího správního řízení rozvíjel na území svůj soukromý a rodinný život. Aplikace § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců (respektive analogie § 100 odst. 5 ve spojení s § 94 odst. 4 správního řádu) tak neměla v projednávané věci místo pro nedostatek dobré víry na straně žalobce. Stejně tak není podle soudu napadené rozhodnutí v rozporu s obecnou zásadou přiměřenosti (proporcionality) vyjádřenou například v § 2 odst. 3 správního řádu.

58. Konečně soud neshledal jako důvodnou ani námitku nesprávného právního posouzení věci. Výklad ministerstva a žalované, podle kterého získání trvalého pobytu na základě osvědčení o složení jazykové zkoušky, jehož pravdivost byla následně vyvrácena, představuje důvod pro zrušení trvalého pobytu podle § 77 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, soud nepovažuje s ohledem na výše uvedené úvahy za „*přepjatě formalistický*“. Naopak z již citovaného rozsudku NSS č. j. 9 Azs 392/2018-51 plyne, že osvědčení prokazující úspěšné složení zkoušky za situace, kdy zkouška úspěšně složena nebyla, přičemž cizinec si musel být neúspěšného složení zkoušky vědom, je třeba chápat jako podvodné jednání ve smyslu směrnice 2003/109/ES představující důvod pro zrušení trvalého pobytu podle § 77 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Již z výše uvedeného rovněž vyplývá, že je sice pravdou, že v řízení o udělení povolení k trvalému pobytu je třeba znalost českého jazyka prokázat stanoveným způsobem. Pokud však vyjde najevo, že doklad ji prokazující neodpovídal skutečnosti, jako tomu bylo v projednávaném případě, ministerstvo již jazykovou znalost nezkoumá. Tato okolnost má za důsledek zamítnutí žádosti o udělení povolení k trvalému pobytu, popřípadě jeho zrušení, vyjde-li najevo až poté, co bylo povolení cizinci již uděleno. To, zda cizinec skutečně český jazyk ovládá či nikoliv, není již rozhodné. Účelem citovaného ustanovení totiž není jen zajištění funkčnosti integračního opatření, ale primárně též ochrana pořádku ve věcech správního řízení. I tento žalobní bod je proto nedůvodný.
59. Soud neprovedl důkaz účastnickým výsledkem žalobce a výsledkem ředitelem jazykové školy, neboť tyto důkazy nemohly přispět ke zjištění rozhodného skutkového stavu věci. Z již výše uvedeného vyplývá, že skutkový stav byl v předcházejícím správním řízení zjištěn řádně, přičemž soud neshledal, že by bylo třeba podklady napadeného rozhodnutí hodnocené žalovanou dokazováním doplnit. Kromě toho, jak již bylo uvedeno, důkazní prostředky je třeba označit k prokázání rozhodných skutečností a na podporu konkrétních tvrzení. Žalobce však nekonkretizoval svá sporná tvrzení, k jejichž prokázání by provedení právě navržených důkazů bylo potřebné.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

60. Vzhledem k tomu, že všechny žalobní body jsou nedůvodné a soud nezjistil podstatnou žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, byla žaloba zamítnuta (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
61. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalovaná byla naopak plně úspěšná. Podle ustálené judikatury správních soudů však lze procesně úspěšnému správnímu orgánu přiznat náhradu pouze takových nákladů řízení, které přesahují rámec jeho běžné úřední činnosti (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014 - 47). V daném případě žalovaná náhradu nákladů řízení nepožadovala a ani netvrdila, že jí vznikly náklady nad rámec její běžné úřední činnosti; z obsahu soudního spisu takové náklady rovněž nevyplývají. Soud proto žalované náhradu nákladů řízení rovněž nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 15. března 2021

Mgr. Ing. Petr Šuránek, v. r.
předseda senátu